

Mariebebådelsedag, 08, Det är möjligt

Sko- och klädtillverkaren Nike har länge haft en slogan som lyder "Its possible". Vad företaget menar är att de mål jag sätter upp möjlighets, i alla fall om jag klär mig i deras produkter. Men om man sedan tittar på vems ansikte det är på reklamuppslagen så är det knappast medelklassen som plötsligt lyckats göra det omöjliga. Istället är det världsstjärnor med fantastiska talanger som lånar ut sitt ansikte för att bevisa Nikes slogan. Det kommer ofrånkomligen vara olika utgångslägen om jag eller Ronaldinho tar på oss ett par Nikeskor och ger oss ut på planen. "Its possible" blir snarare "Its impossible" för den medelklassade människa som de flesta av oss ändå är.

Nu är det flesta av oss här inte slumrande idrottsstjärnor som bara behöver rätt skor för att komma i gång, men vi är en församling. En församling som lever i världens mest sekulariserade land där människor lämnat kyrkan och enligt undersökningar också är ganska ointresserade av vad vi har att erbjuda. Tiden då vi kunde fylla väckelsemöte efter väckelsemöte med sökare är förbi. Människor ser sig inte längre som sökare. När en kris drabbar i livet är det inte tron eller kyrkan som människor vänder sig till främst. Undantaget stora katastrofer eller djupa tragedier. Istället vänder sig svensken till familjen och vänner för stöd och hjälp. Inget är omöjligt för Gud men att vi i ett trollslag ska fylla kyrkan med intresserade människor är inte troligt.

Som byggnad och organiserad trosförsamling har vi inte mycket att komma med i dag. Men vi har en oerhörd styrka. En kvalitet som gör Nikes slogan till vår på ett mycket trovärdigare sätt än skotillverkarens. Vi har dig och dig och dig och dig. Församlingens skatt och förmögenhet är människor. Det är vi som kan nå de människor som idag tappat både intresse och förtroende för kyrkan. De där vännerna som man vänder sig till, det är också du och jag. Den gudstjänst du är kallad till är inte främst söndagens. Den är viktig men den utgör någon ynka procent av den gudstjänsttid vi är kallade till. Den verkliga gudstjänsten gör du på ditt jobb, när du utövar ditt fritidsintresse eller när du pratar med grannen.

Här i kyrkan får jag väldigt sällan möjligheten att presentera vår tro för särskilt många som inte redan har kommit till tro. Och om de kommer så är jag ett främmande ansikte som först måste vinna deras förtroende för att de alls ska lyssna. Predikan är ett fantastiskt verktyg men verktygslådan innehåller så oändligt många fler. Ta Niklas som kontinuerligt möter en grupp människor som han delar ett djupt intresse med. Människor som vet att han brinner för samma sak, som respekterar och känner honom. När han står tillsammans med dessa människor är han vår församling i funktion. Ett verktyg som Gud kan använda. Jag syftar nu på där han står och vrålar i Skövde hockeyhall. Och vi har alla dessa situationer. Sammanhang där vi är en del på ett sätt som jag som pastor eller kyrkan som församling aldrig kommer att kunna vara.

Och därför är det möjligt. Tack vare er så kan vi nå människor. Vi döper i dag fyra ungdomar som har vänner och kontakter som vi andra aldrig kommer att få. När de nu döper sig tar de emot Guds väldignelse i sina liv på ett nytt sätt. De tar steget in i den kristna församlingen och det uppdrag som det innebär. När en ny fotbollsspelare köps in i de stora lagen har man en presskonferens där man stolt visar upp spelaren och ger honom hans nya tröja. Den nya spelaren för med sig kunskap och förmågor som är unika. Förmågor som kommer göra laget

starkare och som kommer göra det mer möjligt för dem att nå sina mål. Vi har också mål som en kristen församling, att nå människor. Att ha en kärleksfull gemenskap som växer. Vi har samhällen runt oss fyllda med människor som inte mött Gud. Som inte vet vad det innebär att ta emot Jesus i sina liv. Det är möjligt för oss att bli fler. Det är möjligt för oss att nå människor i vår omgivning.

Jag tror att det är avgörande att vi verkligen inser det. Att vi får en stolthet för vår tro och för våra församlingar. Om jag inte är stolt över min tro kommer jag aldrig att vittna om den för mina vänner, och om jag inte är stolt över min församling så kommer jag aldrig att ta med dem till den. Om vi vill förändra vår omgivning, om vi vill växa som människor och som församling så är det möjligt.

Apg 17:22-34

Paulus var en man som levde efter den positiva devisen att allt är möjligt. Han tar sig till Aten där filosofin blomstrat i många hundra år innan han kom. Platon och Aristoteles skolor hade utbildat filosofer under århundraden. Nu kommer Paulus för att berätta för dem att han hade den sanning som de letat efter i århundraden. Låt oss ta och titta lite hur han gjorde detta och se hur vi kan lära oss av det.

Paulus steg fram inför areopagen

Paulus börjar inte med att bygga upp en kyrka som han sedan försöker få människorna att komma till. Han beger sig direkt till Billingshöv. Om vi verkligen vill nå ut med vårt evangelium så måste vi möta människor där de är. Verksamheten vi har i församlingen är viktig, det är vår livsnerv. Men vi får aldrig lägga så mycket tid och kraft i kyrkan att vi inte orkar dela våra vänners liv. Är det bowling med jobbet sent en lördag så behöver man inte bege sig hemåt tidigare för att orka upp till söndagens Gustjänst. Hinner du inte grilla med grannen för att uvarna måste ha sitt fika, ja då är vi fel ute. Sök upp människor där de är, dela deras liv.

Det som ni alltså dyrkar utan att känna till, det är vad jag förkunnar för er

Svensken är oerhört sekulariserad men precis som Paulus upptäckte hos Atenarna så tror jag att vi kommer att finna att våra vänner ändå har någon tro. I en stor undersökning så visade det sig att inte mer än tio procent är ateister. Det finns något att bygga på. Men sedan finns det en stor skillnad mot när Paulus var inför Atenarna. I Sverige så har tron blivit något privat. Samtidigt som sex mer och mer blivit offentlig så har tron blivit mer och mer privat. Vi kan inte traska in och ställa oss framför Skövde klacken och ropa att visst är Skövde bra men den ende frälsaren, det är Jesus. Vår väg är de personliga relationerna, våra vänner. Vi behöver alltså inte vara rädda för att bli tagna som fullkomliga ufon, de flesta människor har en tro på något. Vad vi kan visa på det är att denna tro fullkomnas i Jesus.

Han är ju inte långt borta från någon enda av oss

Att så många människor ändå har någon slags tro visar att Gud inte är så långt borta från dem som vi kanske tror ibland. Vi behöver heller aldrig känna att vi kommer med något konstigt som människor inte kommer förstå. Det handlar inte om att människor måste lämna in hela sin personlighet i utbyte mot en ny stöpt enligt rådande frikyrkomallen. Berättar vi om att Jesus mött oss så kan vi väcka en tanke hos våra vänner som får dem att i alla fall

vrida lite på huvudet för att titta efter om Jesus står där bredvid dem som vi menar. Vi har väl alla vänner som lever ett ganska hårt liv. Som använder sig av en jargong som får dem att verka väldigt långt från Gud. Att veta att Gud är nära även dessa människor kan vara en uppmuntrande känsla. Gud möter oss på insidan och vi vet nog själva vilken skillnad det kan vara mellan hur man är utåt och hur insidan ser ut. Det fantastiska med Jesus är också att han möter människor där de är, inte där de borde vara. Vi behöver aldrig göra om människor för att de ska kunna ta emot Gud. Vi kan inte göra något för att de ska ta sitt beslut. Det kan bara den Helige Ande, men vad vi kan är att visa vad Gud gjort i våra liv.

Ty i honom är der vi lever, rör oss och är till

Stoikerna hade en filosofisk-religiös tro om att det i människans inre fanns en gudslåga som kom från Gud. När Paulus säg att vi har vårt ursprung i honom och att det är i hon vi lever så kände filosoferna igen sig. Trots att kristendomen uppstått inom en judisk kultur förstod grekerna vad Paulus menade. I frikyrkan har vi många härliga uttryck som i bästa fall framstår som lustiga och i värsta fall som makabra för den ovane. Att tvätta sig ren i lammets blod få väl hamna i den senare kategorin. Det är naturligt att vi delvis har ett distinkt språk inom den kristna tron. Men i en förkrossande majoritet av våra liv så pratar vi med människor som inte delar denna tro. Då måste vi kunna presentera vår tro på ett naturligt sätt som människor förstår. Inte så att vi ska trycka upp våra vänner vid koptorn på jobbet och fråga om han inte vill lära känna Gud. Men att vara beredd när frågor om vad man gjorde i helgen kommer upp eller när djupare samtal uppstår. Ett problem kan vara att vi inte själva har tänkt oss vår egen tro i ord som vi egentligen själva ens förstår. Visst vet vi att vi är frälsta men vad betyder det egentligen, vilken betydelse har det i mitt liv. En sak är nog säker, om inte jag förstår vad det innebär i mitt liv så kommer inte heller andra att göra det.

Men Paulus metod att prata så att folk förstår är inte bara en utmaning utan också ganska befriande. Det finns ingen teologisk glosbok vi måste kunna eller teologisk grundkurs vi måste kunna förmedla. Det enda som behövs är att vi kan berätta vad tron inneburit i våra liv.

En lång tid har Gud haft överseende med okunnigheten, men nu ålägger han människorna... att omvända sig

Att få andra människor att komma till Gud handlar mycket om att möta dem på deras planhalva. Men när Paulus fått atenarna med på noterna så vågar han också utmana dem. Detta kan nog vara bland det allra svåraste. När samtalen varit många och personen visat tydligt intresse så gäller det också att våga utmana med en fråga. Frågan kan vara lika rak som Paulus men den kan också handla om att fråga personen om den vill följa med på ett möte eller till cellgruppen. Att ställa en sådan fråga är att göra sig sårbar. Man kan ju missuppfattat kompisens intresse. Vi kan nog ofta vara rädda för att människor ska bli stötta av vår fråga. Men jag tror att mycket av den rädslan handlar om dåligt självförtroende. Vi tror inte att vi har så mycket att komma med. Vi är ju kristna i en miljö där tron framställs som irrelevant och otidsenlig. Men jag tror att det är minst lika stor risk att människor går och undrar varför vi aldrig säger något. Om vi nu är kristna tänker de, varför säger vi aldrig något om det. Var inte rädd för att utmana.

När Paulus nämnde uppståndelsen från de döda var det några som gjorde sig lustiga, men andra sade: "Vi vill höra dig tala mer om detta en annan gång."... Det var dock några som slöt sig till honom och som kom till tro.

När vi berättar om vår tro kommer en del tycka vi är knäppa. Precis som de skrattade åt Paulus kommer de att skratta åt oss. Andra kommer att bli intresserade och öppna för nya samtal och några kommer att bli troende. Tänk vad fantastiskt om några i vår omgivning som inte tror kommer till Gud och in i församlingen. Skulle du kunna tänka dig något bättre. Det vi har är så bra att vi egentligen inte kan annat än önska att alla andra också fick del av det.

Pauline, Annie, Alex och Åsa är levande bevis på att det är möjligt. Vi har en tro som är relevant i vår tid och vi tror på en Gud som möter människor också i Sverige i dag. När vi börjar tro att det är möjligt så tror jag att något kommer att hända med oss. När vi tror att vi som församling verkligen kan betyda något för vår omgivning så kommer vi också att än mer agera utefter det.

Hur kan vi möta Varnhem, Brobacken, Borgunda, Skultorp o.s.v Vilken är nyckeln till vår omgivning. Ska vi lyckas nå fler, och det kan vi, så måste vi tänka efter och börja hämta kraft hos Gud.

DET ÄR MÖJLIGT!!!